

A hangszerek

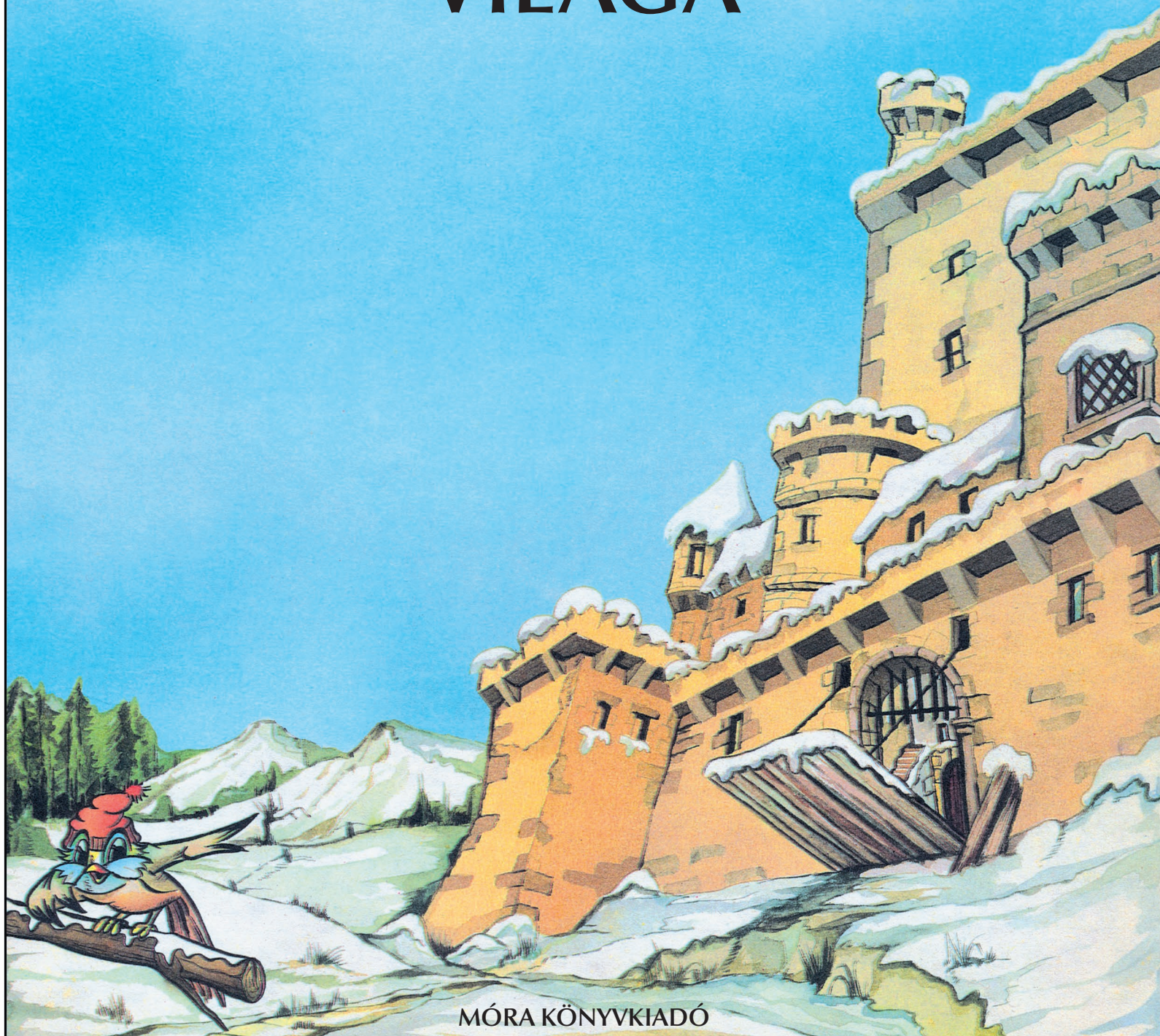

csodálatos
világa

MÓRA
MUSIC

STÉPHANE GRIS – CATHIA DE LÉONE
PIERRE FERRARI – CHRISTIAN CAUMON

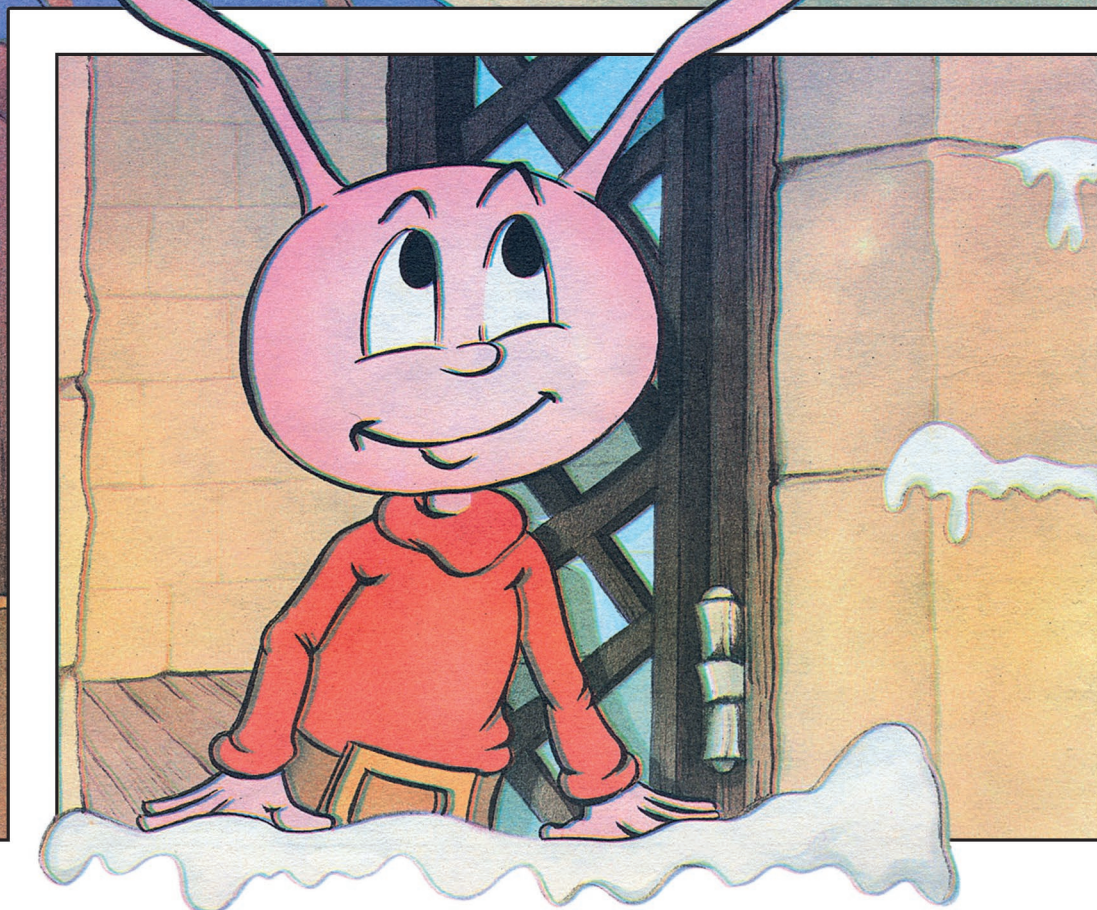
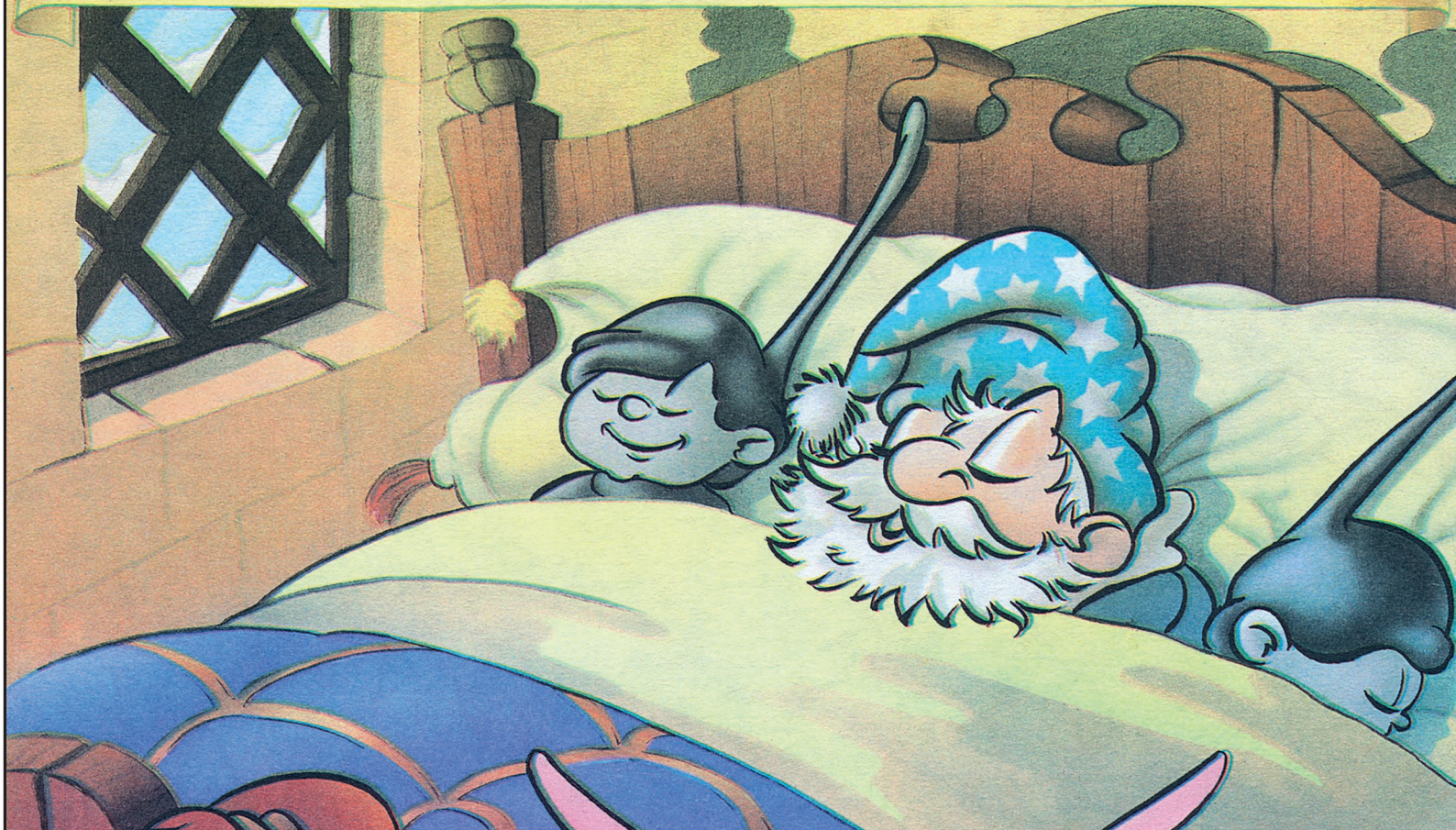
A HANGSZEREK CSODÁLATOS VILÁGA

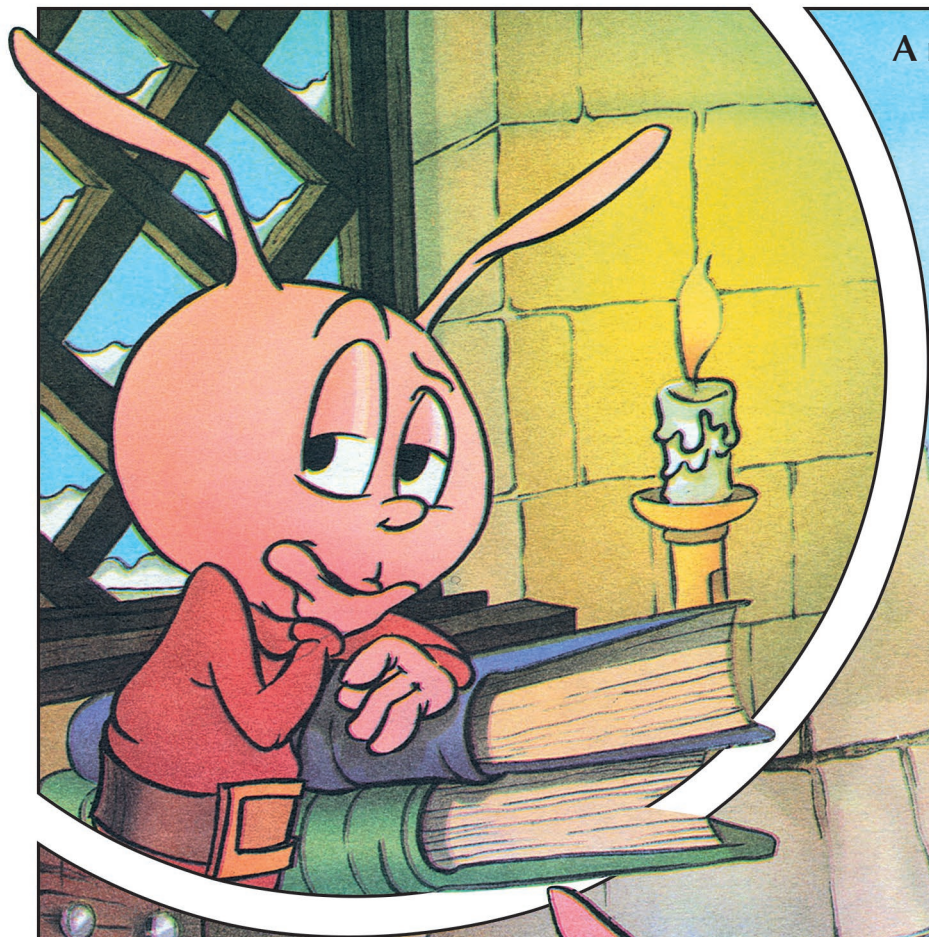

MÓRA KÖNYVKIADÓ

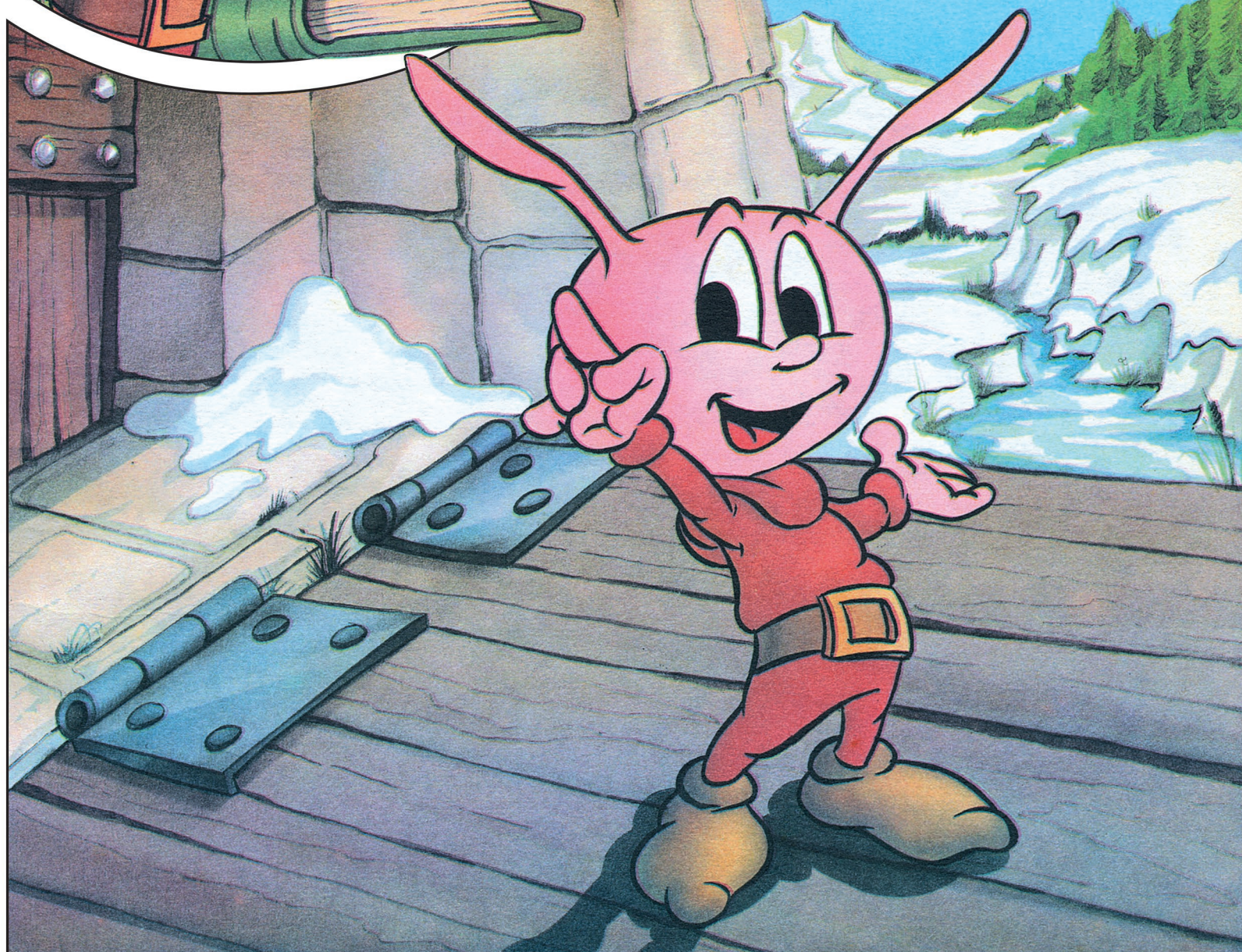
E fagyos téli reggelen mély csend honolt Egézkotta királykisasszony hóba borult birodalmában.

Az igazak álmát aludták a nyakig betakarózott hangok, aludt Egézkotta királykisasszony, aludt Szolfézmester – mindenki téli álmát aludta, a várban csak a békésen alvók ütemes szuszogása hallatszott. (A hangok ugyanis túl illedelmesek ahhoz, hogy horkoljanak.)

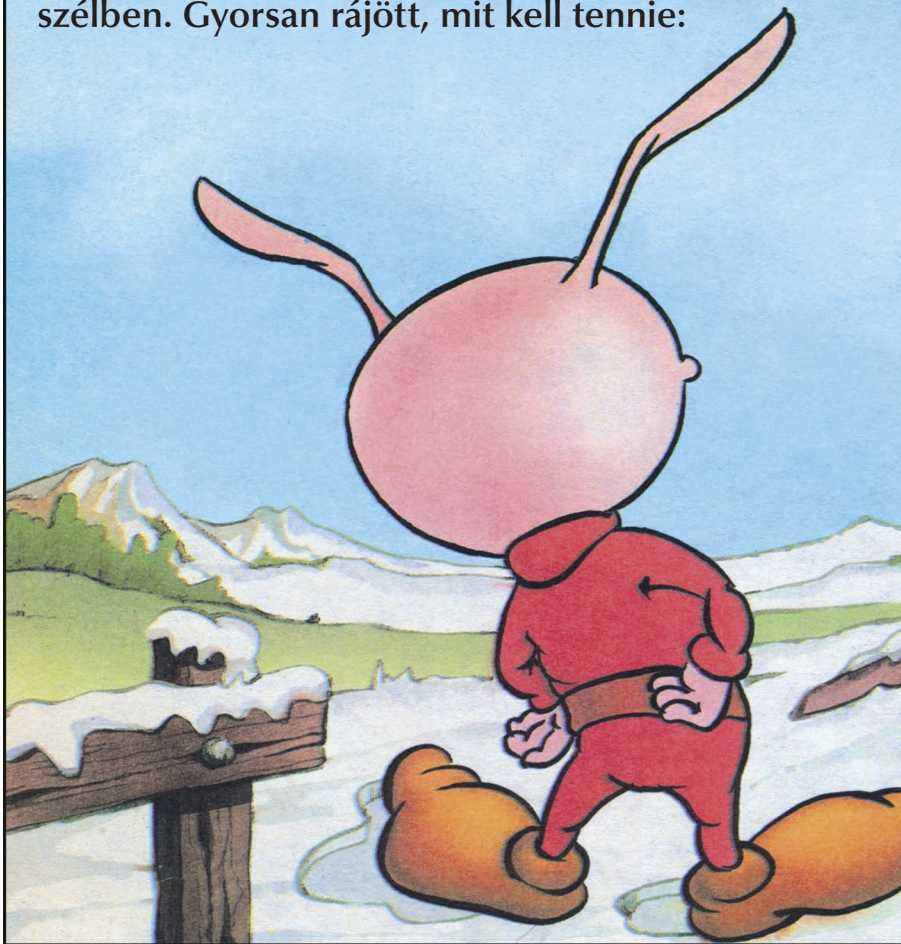

A mindig éber Hamiska azonban most sem aludt. Így aztán ő volt az egyetlen, aki felfigyelt a madárdalra. Különös ének volt ez, formásabb és bonyolultabb, mint az egyszerű madárfütty. Melegebb és színesebb. Hamiska úgy érezte, olyan édesen csordogál a dallam, mint a málnaszörp a szája szélén. „Megnézem, ki ez a szárnypróbálgató, aki ezen a fagyos reggelen is ilyen vidáman csicsereg” – gondolta magában. S anélkül, hogy bárkinek szólt volna, kisurrant a várból, és az erdő felé vette útját.

A madár egy közeli faágon gubbasztott. Hamiska összehúzott szemmel nézte letről a gömbölyded kis alakot, amint egy ágba csimpaszkodva himbálózik az erős szélben. Gyorsan rájött, mit kell tennie:

„Felmászom a fára, és akkor talán kiderül, ki turbékol így!” Sajnos barátunk súlya alatt az ágak annyira meghajlottak, hogy a vidám kis énekes lepottyant.

– Hiszen te nem is madár vagy! – kiáltott fel Hamiska, szemügyre véve a fura kis szerzetet, aki elnyúlva hevert a földön.

– Persze, hogy nem – felelte amaz két jajgatás között. – Hangszer vagyok!

– Hogy micsoda?!

– Hangszer! Okarina. De hagyd már abba az ostoba kérdezősködést, inkább segíts felállni!

